

Gal 1,13-14 Slyšeli jste přece, jak jsem se kdysi choval, když jsem byl ještě židem: pronásledoval jsem Boží církev, že to přesahovalo všechny meze, a snažil jsem se ji zničit. V horlivosti pro židovství jsem ve svém národě předstihoval mnoho svých vrstevníků, protože jsem byl daleko více než oni zaujat zvyklostmi po předcích.

Sk 7,58-8,1 Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamenovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže – jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamenovali. A on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Klesl pak na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích.“ A po těchto slovech skončil. Šavel plně schvaloval, že ho zabili. V Jeruzalémě se tehdy strhlo veliké pronásledování církevní obce. Všichni kromě apoštolů se rozprchli po judském a samařském kraji.

Sk 22,3-5 „Já jsem Žid. Narodil jsem se v Tarsu v Kilíkii, ale vyrostl jsem tady v tom městě, a přesně jsem byl vychován, jak to žádá otcovský zákon, ve škole u Gamaliela. Moje horlivost pro Boha byla veliká, jak je tomu u vás dodneška. Proto jsem pronásledoval toto učení až na smrt: dával jsem spoutat a do vězení zavírat muže i ženy. To mi může dosvědčit i velekněz a celá rada starších. Od nich jsem také dostal listy pro bratry v Damašku a odebral se (tam), abych i odtamtud přivedl svázané (křesťany) do Jeruzaléma k potrestání.

Mt 5,20 Říkám vám: Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete.

Mt 5,21-22 Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nezabiješ.' Kdo by zabil, propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni.

Mt 5,27-28 Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Nezcizoložíš.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci.

Mt 5,38-41 Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Oko za oko a zub za zub.' Ale já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou; a tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít tvé šaty, (tomu) nech i plášť; a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním dvě.

Sk 9,1-22 Šavel ještě soptil hrozbami a hořel touhou zabíjet učedníky Páně. Přišel k veleknězi a vyžádal si od něho pověřující listy na synagogy v Damašku: najde-li tam některé stoupence toho vyznání, muže i ženy, aby je mohl přivést v poutech do Jeruzaléma. Když byl na cestě a už se blížil k Damašku, tu ho náhle obklopilo světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel, že k němu mluví nějaký hlas: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Zeptal se: „Kdo jsi, Pane?“ Ten odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Ale vstaň a jdi do města. Tam ti bude řečeno, co máš dělat.“ Muži, kteří s ním konali tu cestu, stáli neschopní slova. Slyšeli sice hlas, ale neviděli nikoho. Šavel pak vstal se země. Oči měl otevřené, ale nic neviděl. Vzali ho proto za ruce a dovedli do Damašku. A tři dni zůstal slepý a nic nejedl ani nepil. V Damašku žil jeden učedník, jmenoval se Ananiáš. Pán k němu ve vidění promluvil: „Ananiáši!“ On odpověděl: „Prosím, Pane.“ Pán mu řekl: „Vstaň a jdi do ulice zvané Přímá a vyhledej tam v Judově domě muže, který se jmenuje Šavel z Tarsu. Právě se modlí.“ (Šavel) uzřel ve vidění muže jménem Ananiáše, jak k němu vchází a vkládá na něho ruce, aby zase viděl. Ananiáš odpověděl: „Pane, od mnoha lidí jsem slyšel, kolik zla způsobil právě tento člověk tvým věřícím v Jeruzalémě. I tady má od velekněží moc, aby dal spoutat všechny, kdo vzývají tvé jméno.“ Ale Pán mu řekl: „Jen jdi. Neboť on je nástroj, který jsem si vyvolil, aby o mně donesl zvěst pohanům, králům a Izraelitům. Já mu ovšem ukážu, jak mnoho musí pro mě vytrpět.“ Ananiáš tedy šel, vstoupil do toho domu a vložil na něho ruce se slovy: „Bratře Šavle, Pán mě poslal, Ježíš, který se ti ukázal na cestě sem. Máš zase nabýt zraku a dostat v plnosti Ducha svatého.“ V té chvíli jako by mu šupiny spadly s očí, zase viděl a hned se dal pokřtít. Potom pojedl a vrátily se mu síly. Pak pobyl nějaký čas s učedníky v Damašku. A hned začal v synagógách hlásat Ježíše, že je to Boží Syn. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli a říkali: „Copak to není ten, který se snažil zničit v Jeruzalémě ty, kdo vzývají toto jméno? A copak sem nepřišel právě na to, aby je v poutech odváděl k velekněžím?“ Šavel však vystupoval s rozhodností stále větší a židy v Damašku přiváděl z míry, když dokazoval, že (Ježíš) je Mesiáš.

Mt 13,44-46 Nebeské království je podobné pokladu ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí. Nebeské království je také podobné obchodníku, který hledá vzácné perly. A když najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji.

Flp 3,1-11 Konečně, moji bratři, radujte se v Pánu! Opakovat vám v psaní stejné věci není pro mne obtížné, vás to však utvrdí. Chraňte se těch psů, chraňte se těch pracovníků k ničemu, chraňte se toho vyřezávání! Správně obřezaní jsme my, protože sloužíme Bohu způsobem vnitřním, hledáme svou chloubu v Kristu Ježíši a nespoleháme se na ty vnější věci, ačkoli já bych se mohl spoléhat i na ně. Myslí-li někdo jiný, že se může spoléhat na ty věci vnější, já bych to mohl tím spíše: osmý den jsem byl obřezán, pocházím z izraelského národa, z Benjamínova kmene, jsem Hebrej a syn hebrejských rodičů, co se Zákona týká farizeus, co do horlivosti (jsem byl) pronásledovatel církve, a co do spravedlnosti, která (spočívá v zachovávání) Zákona, byl jsem bez úhony. Ale v čem jsem (dříve) viděl pro sebe prospěch, to považuji nyní kvůli Kristu za škodu. Ano, vůbec všechno to považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Krista Ježíše, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá (zachováváním) Zákona, ale tu, (která se dává) tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která (přichází) od Boha a (spočívá) na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, (jak doufám), dosáhnou i vzkříšení z mrtvých.

Řím 3,21-24 V nynější době se stalo zřejmým, že Bůh dává spravedlnost nezávisle na Zákonu. Svědčí o tom už Zákon a Proroci. Je to ospravedlnění, které dává Bůh na základě víry v Ježíše Krista, a to všem, kdo věří. Rozdílu není. Vždyť všichni jsou hříšníci a nedostává se jim Boží slávy. Z jeho milosti však docházejí ospravedlnění zdarma, protože je vykoupil Kristus Ježíš.

Řím 5,1-5 Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chloubka je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Ale nejen to! Chlubíme se i souženými. Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost (plodí) osvědčenost, osvědčenost (plodí) naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Sk 15,1-2 Někteří lidé přišli z Judska (do Antiochie) a poučovali bratry: „Nedáte-li se podle mojžíšského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy. Pavel a Barnabáš se však s nimi dostali do hádky a úporně se s nimi o to přeli. Bylo proto rozhodnuto, aby se kvůli této sporné otázce Pavel, Barnabáš a někteří z nich odebrali k apoštolům a starším do Jeruzaléma.

Gal 3,1-5 Ach, vy pošetilí Galat'ané! Kdo vás to uhranul? Vždyť vám byl zrovna před očima vykreslen Ježíš Kristus ukřižovaný! Jen to bych od vás rád věděl: dostali jste Ducha za skutky Zákonu, anebo za víru, jak vám byla hlásána? To jste tak pošetilí? Začali jste duchem, a teď končíte tělem? Tak veliké věci jste prožili, a všechno je nadarmo? V tom případě by to ovšem bylo nadarmo. Tedy ten, který vám uděluje Ducha a dělá mezi vámi zázraky, činí to za skutky Zákonu, anebo za víru, jak vám byla hlásána?

Gal 3,10-14 Ti však, kdo se opírají o skutky Zákonu, jsou všichni pod kletbou. Stojí přece (v Písmu): 'Proklet je každý, kdo vytrvale neplní všechno, co je psáno v knize Zákonu'. Je tedy zřejmé, že ze Zákonu nebývá od Boha nikdo ospravedlněn, protože 'spravedlivý bude žít z víry'. Zákon však nemá na zřeteli víru, ale (tam platí): 'Kdo (ty předpisy) bude plnit, najde v nich život'. Kristus nás vykoupil z té kletby Zákonu tím, že ono prokletí vzal na sebe za nás. Stojí totiž v Písmu: 'Proklet je každý, kdo visí na dřevě'. Tak se pohanům dostává skrze Ježíše Krista požehnání, které bylo slíbeno Abrahámovi, a my vírou dostáváme ten slíbený (dar): Ducha (svatého).

Gal 5,1-6 To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zase zapřáhnout do toho otrockého chomoutu. Podívejte se, já, Pavel, vám říkám: Budete-li přijímat obřízku, Kristus vám nic neprospěje. A znova to zdůrazňuji každému, kdo se dává obřezat, že je pak povinen plnit celý Zákon. Když hledáte ospravedlnění v Zákoně, nemáte už s Kristem co dělat, vypadli jste z milosti. Ale my (vedeni) Duchem, opření o víru očekáváme věčný život, v který doufáme. V křesťanství totiž nic neplatí, zdali jsi obřezán, nebo neobřezán, ale víra, která se projevuje láskou.

Jak 4,3-6 Prosíte, a (nic) nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše. Vy (duše) nevěrné, nevíte, že spřátelit se s tímto světem znamená zneprátenit se s Bohem? Kdo chce tedy být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím. Myslíte, že nadarmo stojí v Písmu: Duch, který v nás přebývá, má nás až k žárlivosti rád? Tím větší je však také milost, kterou dává. Proto se praví: 'Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost'.

Řím 10,1-4 Bratři, toužím po tom ve svém srdci a snažně prosím za ně Boha, aby došli spásy. A svědčím o nich, že mají horlivost pro Boha, ale je to horlivost bez hlubšího poznání. Upadli do omylu při usuzování, jak Bůh ospravedlňuje, a chtěli k tomu dojít sami, a proto se nepodřídili Božím způsobu ospravedlnění. Vždyť cíl Zákona je Kristus, aby (v něm) dostal ospravedlnění každý, kdo věří.

Mt 23,1-31 Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké střapce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagógách, mají rádi pozdravy na ulicích, a když jim lidé říkají 'mistře'. Vy však si nedávejte říkat 'mistr', jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno 'otec', jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat 'učitel', jenom jeden je váš Učitel – Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen. Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci! Zavíráte před lidmi nebeské království. Sami do něho nevstupujete, a těm, kdo chtějí vstoupit, v tom zabraňujete. Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci! Obcházíte moře i zemi, abyste získali jednoho nového věřícího, a když se jím někdo stane, děláte z něho syna pekla, dvakrát horšího, nežli jste sami. Běda vám, slepí vůdcové! Říkáte: 'Kdo by přísahal při chrámu, není vázán, kdo však by přísahal při chrámovém zlatě, je vázán.' Pošetilci a slepci! Co je víc: zlato, či chrám, který to zlato posvětil? Dále (říkáte): 'Kdo by přísahal při oltáři, není vázán, ten však, kdo by přísahal při daru, který na něm leží, je vázán.' Slepci! Co je víc: dar, či oltář, který ten dar posvěcuje? Kdo tedy přísahá při oltáři, přísahá při něm i při všem, co na něm leží; a kdo přísahá při chrámu, přísahá při něm i při tom, kdo v něm přebývá; a kdo přísahá při nebi, přísahá při Božím trůnu i při tom, kdo na něm sedí. Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci! Odvádíte desátky z máty, z kopru a z kmínu, ale zanedbáváte, co je v Zákoně daleko důležitější: spravedlnost, milosrdenství a věrnost. Tohle jste měli dělat, a tamto zanedbávat. Slepí vůdcové! Cedíte komára, ale velblouda polykáte. Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci! Očišťujete vnějšek číše a mísy, ale uvnitř jsou plné loupeže a nezřízenosti. Slepý farizeji! Napřed vyčisti vnitřek číše, pak bude čistý i vnějšek. Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci! Podobáte se obilným hrobům: zvenčí se zdají pěkné, ale uvnitř jsou samé kosti z mrtvých a všelijaká nečistota. Tak i vy se navenek lidem zdáte spravedliví, ale uvnitř jste samé pokrytectví a špatnost. Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci! Stavíte náhrobky prorokům a zdobíte pomníky spravedlivých a říkáte: 'Kdybychom my žili v době našich předků, neprovinili bychom se s nimi proléváním krve proroků'. Tak svědčíte sami proti sobě, že jste potomci těch, kdo proroky vraždili.

Mt 15,8 Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě.

Řím 2,17-24 Ty si říkáš žid, spoléháš na Zákon, honosíš se Bohem a znáš jeho vůli. Dovedeš rozeznat to, co je lepší, protože jsi poučen Zákonem. Jsi přesvědčen, že jsi vůdcem slepých, světlem těch, kdo jsou ve tmě, vychovatelem nerozumných, učitelem nedospělých, poněvadž máš v Zákoně pravidlo pravého vědění. Ty tedy jiného učíš, a sám sebe neučíš? Kážeš, aby se nekradlo, a kradeš? Říkáš, že se nemá cizoložit, a cizoložíš? Modly si hnušíš, a věci z jejich chrámů si bereš? Zákonem se honosíš, a přestupováním Zákona Boha zneuctíváš? Vždyť 'vaší vinou se o Bohu mluví mezi pohany rouhavě', jak říká Písmo.

Jan 6,24-27 Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou (na břehu), nasedali do člunů, přijeli do Kafarnaa a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečeti.“

Mt 6,1-18 Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci v synagógách a na ulicích, aby je lidé velebili. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagógách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. Když se modlíte, nebuďte přitom povídaví jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se tedy modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky. A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaz si hlavu a umyj si tvář, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je ve skrytosti; a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.

Mk 3,31-35 Přišla jeho matka a jeho příbuzní. Zůstali stát venku a dali si ho zavolat. Kolem něho sedělo plno lidí. Řekli mu: „Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají!“ Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji příbuzní?“ A rozhlédl se po těch, kteří seděli dokola kolem něho, a řekl: „To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.“

Mt 7,21-23 Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane!', vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Mnoho z nich mi řekne v ten den: 'Pane, Pane, copak jsme v tvém jménu neprorokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? A nedělali jsme tvým jménem mnoho divů?' Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo děláte nepravosti!

Lk 18,9-14 Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: 'Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.' Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: 'Bože, buď milostiv mně hříšnému!' Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Ex 16,1-36 Celé společenství synů Izraele se dalo na cestu z Elim a patnáctého dne druhého měsíce po jejich východu z egyptské země přišlo na poušť Sin, která je mezi Elim a Sinajem. A celé společenství synů Izraele reptalo na poušti proti Mojžíšovi a Áronovi. Synové Izraele jim řekli: „Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umořili celé shromáždění hladem!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, jako déšť vám sešlu chléb z nebe. Lidé vyjdou a každý den si nasbírají dávku na den. Chci je zkoušet, zda půjdou v mém zákoně, nebo ne. Když šestého dne připraví to, co přinesou, bude to dvojnásobek toho, co sesbírali na jeden den.“ Mojžíš a Áron řekli všem Izraelitům: „Večer poznáte, že vás vyvedl z egyptské země Hospodin, a ráno uvidíte Hospodinovu slávu. Neboť Hospodin slyšel, že proti němu reptáte. Co jsme my, že proti nám reptáte?“, A Mojžíš dodal: „Hospodin vám dá večer maso k jídlu a ráno chléb do sytosti, protože Hospodin slyšel, že proti němu reptáte. Neboť co jsme my? Vaše reptání není proti nám, ale proti Hospodinu.“ Mojžíš pravil Áronovi: „Řekni celému společenství synů Izraele: „Přistupte před Hospodina, neboť slyšel vaše reptání!“ Když mluvil Áron k celému společenství synů Izraele, obrátili se k poušti, a hle – Hospodinova velebnost se ukázala v oblaku. Hospodin pravil Mojžíšovi: „Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: Kvečer u budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh.“ Když nastal večer, přilétly křepelky a pokryly celý tábor. Zrána padla rosa na tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula, a hle – na povrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to synové Izraele viděli, ptali se navzájem: „Co je to?“ – neboť nevěděli, co to je. Mojžíš jim řekl: „To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu.“ To je ustanovení, které Hospodin přikázal: 'Každý ať si ho nasbírá, kolik stačí k najedení: omer na hlavu podle počtu jednotlivců, každý ať vezme podle toho, kolik je vás ve stanu.' Izraelité tak udělali a nasbírali jeden víc a druhý méně. Pak měřili podle omeru: kdo nasbíral víc, tomu nepřebývalo, a ten, kdo nasbíral méně, neměl nedostatek, každý nasbíral, kolik mohl sníst. Mojžíš jim řekl: „Nikdo ať z toho nic nenechává na ráno!“ Ale oni Mojžíše neposlechli. Někteří si nechali něco z toho na ráno; zčervivělo to a zapáchalo. Mojžíš se na ně rozhněval. Sbírali každé ráno: každý tolik, kolik snědl. Když začalo slunce hřát, rozpouštělo se to. Šestého dne nasbírali dvojnásobek chleba, dva omery pro jednoho. Tu přišli všichni náčelníci společenství a oznámili to Mojžíšovi. Ale ten jim řekl: „To je právě to, co řekl Hospodin; 'Zítřka je slavnost odpočinutí, den odpočinku zasvěcený Hospodinu. Co chcete upéci, upečte, co chcete uvařit, uvařte, co však zbude, ponechte si a uchovejte do rána.'“, Uložili to do rána, jak Mojžíš poručil, a nezapáchalo to ani nezčervivělo. Mojžíš řekl: „Snězte to dnes, neboť dnes je Hospodinův den odpočinku, dnes nenajdete na poli nic. Šest dní sbírejte, ale sedmý den je den odpočinku, to se nenajde nic.“ V sedmý den vyšli někteří z nich sbírat, ale nenašli nic. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Jak dlouho nebudete chtít zachovávat mé příkazy a mou nauku? Vidíte, že Hospodin vám dal den odpočinku, proto vám dává v šestý den chléb na oba dny, ať každý zůstane doma, ať nikdo nevychází ze svého místa v sedmý den!“ Lid si v sedmý den odpočinul. Izraelův dům nazval chléb manou: byl bílý jako zrno koriandru a chutnal jako medový koláč. Mojžíš řekl: „Toto nařídil Hospodin: 'Naplňte manou omer a uschovejte ho pro svá pokolení, aby viděla chléb, kterým jsem vás živil na poušti, když jsem vás vyvedl z egyptské země.'“, Mojžíš řekl Áronovi: „Vezmi jednu nádobu a nasyp tam plný omer many a ulož to před Hospodinem, aby to bylo uchováno pro vaše pokolení.“ Jak Hospodin Mojžíšovi přikázal, uložil to Áron před archou svědectví, aby to bylo uchováno. Izraelité jedli manu čtyřicet let, dokud nepřišli do země, kde měli bydlet; jedli manu, dokud nepřišli na hranice kanaánské země.

Soudců 7,1-25 Za časného jitra se Jerubaal, to je Gedeón, a všechen lid, který byl s ním, utábořili u pramene Charódu. Tábor Midjanců byl od něho na sever, v dolině za návrším Móre. **I řekl Hospodin Gedeónovi: "Je s tebou příliš mnoho lidu, než abych jim vydal Midjance do rukou, aby se Izrael vůči mně nevychloubal: »Vysvobodil jsem se vlastní rukou.« Nuže, provolej teď k lidu: Kdo se bojí a třese, ať se z Gileádského pohoří vrátí a vzdálí." Vrátilo se dvaadvacet tisíc mužů z lidu, zůstalo jich jen deset tisíc.** Hospodin však Gedeónovi řekl: **"Ještě je lidu mnoho.** Poruč jim, ať sestoupí k vodě, tam ti je vyzkouším. O kom ti řeknu: Půjde s tebou, ten s tebou půjde. Ale nesmí jít s tebou nikdo, o kom ti řeknu: Ten s tebou nepůjde." Poručil tedy lidu sestoupit k vodě. Hospodin řekl Gedeónovi: **"Postavíš zvlášť každého, kdo bude chlemtat vodu jazykem jako pes, a každého, kdo si při pití klekne na kolena."** Těch, kteří chlemtali a podávali si vodu rukou k ústům, bylo celkem tři sta mužů. Všechen ostatní lid klekal při pití vody na kolena. Hospodin řekl Gedeónovi: **"Třemi sty muži, kteří chlemtali, vás vysvobodím a vydám ti Midjance do rukou. Všechen ostatní lid ať odejde, každý do svého domova."** Lid si tedy nabral příděl potravy a svoje polnice a Gedeón propustil všechny izraelské muže, každého k jeho stanu; jen těch tři sta si podržel. Tábor Midjanců ležel pod ním v dolině. Té noci mu Hospodin poručil: **"Ihned sestup do tábora nepřátel, neboť jsem ti je vydal do rukou. Jestliže se bojíš sestoupit sám, sestup do tábora se svým mládencem Púrou. Uslyšíš, o čem budou mluvit. Pak jednej rozhodně a vtrhni dolů do tábora."** Gedeón sestoupil se svým mládencem Púrou k vojenským hlídkám na pokraji tábora. Midjanci s Amálekem a se všemi syny východu leželi totiž v dolině v takovém množství jako kobylinky, i jejich velbloudů byl bezpočet, takové množství jako písku na mořském břehu. Gedeón přišel, právě když jeden druhému vyprávěl sen. Povídal: **"Považ, jaký jsem to měl sen! Na midjánský tábor se valil pecen ječného chleba; přivalil se ke stanu a vrazil do něho, až padl, úplně jej převrátil, že stan zůstal ležet."** Jeho druh mu odpověděl: **"To nemůže znamenat nic jiného než meč Izraelce Gedeóna, syna Jóašova. Bůh mu dal do rukou Midjance i s celým táborem."** Když Gedeón slyšel vyprávění tohoto snu i jeho výklad, poklonil se. Vrátil se do izraelského tábora a zvolal: **"Vstaňte! Hospodin vám vydal do rukou tábor Midjanců!"** Těch tři sta mužů rozdělil do tří oddílů, všem jim dal do rukou polnice a prázdné džbány a do džbánů pochodně. Poručil jim: **"Sledujte mě a dělejte, co já. Hle, půjdu na okraj tábora, a co udělám, udělejte i vy. Až spolu s ostatními, kteří budou se mnou, zatroubím na polnici, zatroubíte i vy na polnice okolo celého tábora a zvoláte: »Za Hospodina a za Gedeóna!«"** Gedeón se sto muži, kteří byli s ním, přišli na okraj tábora na počátku prostřední noční hlídky, právě když střídali stráž. Zatroubili na polnice a rozbili džbány, které měli v rukou. Tři oddíly najednou zatroubily na polnice a rozbily džbány; do levé ruky uchopili pochodně, do pravé polnice, aby troubili, a zvolali: **"Meč za Hospodina a za Gedeóna!"** Zůstali stát kolem tábora, každý na svém místě. V celém táboře nastal divý spěch, zmateně pokřikovali a dávali se na útěk. Zatímco tři sta mužů troubilo na polnice, **Hospodin obrátil v celém táboře meč jednoho proti druhému;** tábor se dal na útěk do Bét-šity směrem k Seréře a k ábelmechólskému břehu naproti Tabatu. Tu byli svoláni Izraelci z Neftalího, Ašera a celého Manasesa, aby Midjance pronásledovali. Také po celém Efrajimském pohoří rozeslal Gedeón posly s výzvou: **"Sestupte dolů proti Midjancům a obsad'te jordánské vody až k Bét-baře."** Všichni Efrajimci byli přivoláni a obsadili jordánské vody až k Bét-baře. Přitom zajali dva midjánské velmože, Oréba (to je Havrana) a Zéba (to je Vlka). Oréba zabili na Havraní skále a Zéba zabili ve Vlčím lisu, a pronásledovali Midjance. Hlavu Orébovu a Zébovu přinesli Gedeónovi za Jordán.

Mt 14,25-33 K ránu šel Ježíš k nim a krácel po moři. Když ho (učedníci) uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, krácel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však silný vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží syn.“

Jan 6,66-69 Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“

Mt 13,53-57 Když Ježíš skončil tato podobenství, vzdálil se jinam. Přišel do svého domova a učil v jejich synagóze, takže (lidé) byli celí užaslí a ptali se: „Kde se u něho vzala taková moudrost a ty zázraky? Copak to není syn tesařův? Copak se jeho matka nejmenuje Maria a jeho příbuzní Jakub, Josef, Šimon a Juda? A nežijí mezi námi všechny jeho příbuzné? Kde se tedy to všechno u něho vzalo?“ A pohoršovali se nad ním. Ale Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamená tak málo jako ve své vlasti a ve své rodině.“

Jan 21,1-12 Potom se Ježíš znovu zjevil svým učedníkům, (a to) u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytili. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli mu: „Nemáme.“ On jim řekl: „Hod'te síť na pravou stranu lodi, a najdete.“ Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen nalahko – a skočil do moře. Ostatní učedníci došli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami. Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a (vedle) chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, (bylo jich) stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi!“ Věděli, že je to Pán.

Mt 6,25-33 Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvíli? A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou - a říkám vám: Ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich! Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je, a zítra se hodí do pece, čím spíše vás, malověrní! Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.

Řím 8,28-39 Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy. Co k tomu řekneme? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás! Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? Stojí přece v Písmu: 'Stále jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme pokládáni za ovce určené na porážku.' Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Sk 16,20-40 Předvedli je před soudní úředníky a řekli: „Tito lidé vyvolávají v našem městě nepokoj. Jsou to židé a hlásají zvyky, které my nesmíme přijímat ani se podle nich řídit, protože jsme Římané. Lid (z města Filip) se sběhl proti Pavlovi a Silovi. Úředníci z nich dali strhat šaty a nařídili bít je pruty. Když pak jim vysázeli hodně ran, dali je zavřít do vězení a žalárníkovi nařídili, aby je dobře hlídal. Když dostal takový rozkaz, dal je do nejhlubší kobky a pro jistotu jim sevřel nohy do klády. Kolem půlnoci se Pavel a Silas modlili a zpívali Bohu chvalozpěvy. (Ostatní) vězni je poslouchali. Náhle však nastalo silné zemětřesení, takže se zachvěly základy žaláře. A ihned se rozevřely všechny dveře a všem se uvolnila pouta. Když se žalárník probral ze spánku a viděl, že dveře vězení jsou dokořán, vytasil meč a chtěl si vzít život, neboť myslel, že vězni utekli. Ale Pavel zavolal silným hlasem: „Nedělej si nic zlého! Vždyť jsme tady všichni!“ Žalárník si dal tedy přinést světlo, vběhl dovnitř, celý se třásl a padl na kolena před Pavlem a Silou. Pak je vyvedl ven a zeptal se: „Pánové, co mám dělat, abych došel spásy?“ Oni odpověděli: „Uvěř v Pána Ježíše, a dojdeš spásy ty i celý tvůj dům.“ A začali hlásat slovo Boží jemu i všem lidem z jeho domu. Ještě v noci v tu hodinu je vzal s sebou, vymyl jim krvavé rány a hned se dal pokřtít on i všichni jeho lidé. Pak je uvedl do svého bytu, dal prostřít stůl a jásal nad tím, že on i celý jeho dům uvěřil v Boha. Když se rozednilo, poslali úředníci biřice se vzkazem: „Propusť ty lidi!“ Žalárník to oznámil Pavlovi: „Úředníci sem poslali, že máte být propuštěni. Můžete proto volně vyjít a odejít v pokoji.“ Ale Pavel jim vzkázal: „Dali nás veřejně zmrskat bez vyšetřování – nás, římské občany! – a zavřít do žaláře. A teď by nás chtěli jen tak v tichosti odeslat pryč? A to zas ne! Ať sami přijdou a nás vyvedou.“ Biřici oznámili tu odpověď úředníkům. Ti dostali strach, když slyšeli, že to jsou římscí občané. Přišli proto a byli k nim samá uctivost. Pak je vyprovodili a prosili, aby odešli z města. Když byli tedy ze žaláře venku, odebrali se k Lýdii. Tam se setkali s bratry, povzbudili je a šli dál.

1 Jan 5,4 Každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra.

Řím 3,31 Prohlašujeme tím Zákon za bezcenný? Naprosto ne! Spíše naopak: Zákon potvrzujeme.

Jak 2,14-18 Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se“ – ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je (jim) to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru a já mám skutky.“ Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.

1 Jan 2,3-6 Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováváme jeho přikázání. Kdo tvrdí: „Znám ho“, ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti. Podle toho můžeme poznat, že jsme v Kristu. Kdo tvrdí, že v něm zůstává, má se i sám chovat tak, jak se choval on.

Jan 2,1-11 Třetí den byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování (předepsanému) u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl (služebníkům): „Naplňte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří načerpali vodu, to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapijí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili.

Gn 1,23-31 Nastal večer, nastalo jitro den pátý. Potom Bůh řekl: „Ať vydá země živočichy různého druhu: krotká zvířata, drobnou zvířenu a divokou zvěř nejrůznějšího druhu.“ A stalo se tak. Bůh udělal různé druhy divoké zvěře, krotkých zvířat a všechny druhy drobné zemské zvířeny. Bůh viděl, že je to dobré. Potom Bůh řekl: „Učiňme člověka jako náš obraz, podle naší podoby. Ať vládne nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad krotkými zvířaty, divokou zvěří a nad veškerou drobnou zvířenou, která se pohybuje po zemi.“ Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu. Bůh jim požehnal slovy: „Plod'te a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji! Vládněte nad rybami moře, nad ptactvem nebe i nade všemi živočichy, kteří se pohybují po zemi.“ A připojil: „Hle, k jídlu vám dávám všechny semenotvorné rostliny, co jich je na zemi, a všechny stromy, které plodí ovoce s jádry uvnitř. Též veškeré divoké zvěři, všemu nebeskému ptactvu, všemu, co se pohybuje po zemi a má v sobě dech života, dávám za pokrm všechny zelené rostliny.“ A stalo se tak. Bůh viděl všechno, co udělal, a hle bylo to velmi dobré. Nastal večer, nastalo jitro den šestý.

1 Kor 8,1-13 Co se týká masa z pohanských obětí: Víme, že všichni máme (správné) poznání. Poznání vede k domýšlivosti, ale láska vzdělává. Jestliže si někdo na svém poznání zakládá, nemá ještě poznání, jaké se patří. Kdo však miluje Boha, ten je od něho vyvolen. Pokud jde o požívání masa z modlářských obětí: Víme, že není na světě žádná modla, která by byla Bohem. Neboť i když jsou na nebi i na zemi takzvaní „bohové“ – a skutečně (se mluví) o mnoha „bozích“ a mnoha „pánech“ – ale pro nás je jeden Bůh: Otec, od něhož pochází všechno a pro něhož jsme tu i my; a máme jednoho Pána: Ježíše Krista, skrze něhož povstalo všechno, i my. Ale všichni to poznání nemají. Někteří totiž byli dosud zvyklí uctívat modly a jedí to maso jako maso z obětí. Pak se ovšem jejich svědomí poskvřňuje, protože je dosud slabé. Jídlo nám před Bohem ceny nedodá. Když to jíst nebudeme, nic neztratíme, a když to jíst budeme, nic nezískáme. Ano, ale musíte být opatrní, aby se snad tato vaše volnost nestala kamenem úrazu pro slabé. Jestliže někdo vidí tebe, který máš (správné) poznání, jíst v (pohanském) chrámě, nenarušíš jeho svědomí, dosud slabé, že bude to maso jíst jako maso z obětí? A tak to tvé poznání strhne do záhuby toho slabého člověka, bratra, za kterého Kristus umřel. Když tedy takovým způsobem hřešíte proti bratrům a zraňujete tím jejich slabé svědomí, hřešíte proti Kristu. Proto pohoršuje-li jídlo mého bratra, nikdy už nechci jíst maso, abych nepohoršoval svého bratra.

Jan 15,1-8 Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já (zůstanu) ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmene, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně – a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponesete mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.

Mt 19,16-22 A hle, nějaký (člověk) k němu přistoupil a zeptal se: „Mistře, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života?“ On mu řekl: „Proč se mě ptáš, co je dobré? Jenom jeden je dobrý. Chceš-li však vejít do života, zachovávej přikázání.“ Zeptal se ho: „Která?“ Ježíš odpověděl: „Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, cti otce i matku a miluj svého bližního jako sám sebe.“ Jinoch mu řekl: „To všechno jsem zachovával. Co mi ještě schází?“ Ježíš mu řekl: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ Když jinoch to slovo uslyšel, odešel zarmoucen, protože měl velký majetek.

Mk 12,41-44 Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů. Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám: Tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

1 Jan 4,19 My milujeme Boha, protože on napřed miloval nás.